

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

www.philosophical-research.org

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

Περίοδος 2019-2020

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΛΓ' ΚΥΚΛΟΣ

Συνάντηση 6^η

Πέμπτη, 9 Ιανουαρίου

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

Κύκλος Δ'

*

Συνάντηση 4^η

Παρασκευή, 10 Ιανουαρίου

*

*Συμπληρωματικές Ειδικές Εκδηλώσεις
Σάββατο 11 και Κυριακή 12 Ιανουαρίου*

I

*Η Κακοδαιμονία:
Συνέπειες μιας Αλλοτρίωσης.
Ευχετήριοι Διαλογισμοί*

Για την αρχή του νέου ενιαυτού (του νέου ίδιου δηλαδή), που την εορτάζουμε Ρωμαϊκή (μετά τις Χειμερινές Τροπές και τα Σατουρνάλια) και όχι Ελληνική (με τις Θερινές Τροπές κατά κανόνα), ευχή πάντως μόνιμη και θεμελιώδης είναι να ξαναβρούμε τον εαυτό μας, μετά μακρά λήθη του, επανασυνδεόμενοι με την μεγάλη χρυσή σειρά της ταυτότητας του πολιτισμικού Ελληνισμού στον χρόνο, αποκεκαλυμμένη στην ιστορία ως το κύριο γεγονός της.

Αν και αλλοτριωμένοι δεν ξέρουμε τι κάνουμε και δεν συνειδητοποιούμε τι πραγματικά μας λείπει και το θέλουμε, διακαής πόθος και φλογισμένη λαχτάρα μας είναι να ξαναγίνουμε Έλληνες. Στην υπαρξιακή ρίζα του Ελληνισμού βρίσκεται σφραγισμένη η υπόσχεση του Υψηλού και του τέλειου, η Διαθήκη του Κάλλους. Αισθανόμαστε στην Νεοελληνική μιζέρια μας, χωρίς να το καλοκαταλαβαίνουμε εξ αιτίας της, ότι ο Έλληνας είναι φυτεμένος για κάτι μεγάλο και ωραίο. Και υποφέρουμε μέσα μας από την πολλή και βαρεία και αισχρή ταπείνωσή μας ως κρατική υπόσταση. Ο δε ατιμωτικός αυτός εξευτελισμός είναι η αναπόφευκτη Νέμεση για την αποκρουστική Ύβρη του Νεοελληνικού συστήματος, να ακυρώνει την ουσία του αυθεντικού Ελληνισμού, δηλαδή του εαυτού του. Γιατί το έσχατο έγκλημα καθοσιώσεως είναι ακριβώς να στρέφεται κατά του ίδιου

σου του εαυτού. Αυτή είναι η ακραία βλασφημία κατά του Θεού: απαξιώνεις το δώρο του, την ενδότερη ουσία σου που σε συνιστά αυτό που είσαι στον πυρήνα της ύπαρξής σου. Θέλεις κάτι άλλο από αυτό που είσαι. Θέλεις να είσαι άλλος άνθρωπος – και απαρέγκλιτα γίνεσαι αισχρός πίθηκος.

Γνωρίζουμε ενδόμυχα ότι δεν αξίζουμε αυτήν την κατράκυλα που βιώνουμε. Και μέσα στην χειρότερη εξαθλίωση μια σπίθα μένει αναμμένη μέσα μας που μας συνδέει με το υπέρλαμπρο μεγαλείο του κλασσικού, με την υπερβατική αποκάλυψη της βυζαντινής ορθοδοξίας και με την ρωμαλέα ομορφιά της δημοτικής παράδοσης, τους τρεις αυτούς πυλώνες του ιστορικού Ελληνισμού. Και όσο το φως φωτίζει ξέρουμε ότι αξίζουμε, αν και θολά αντιλαμβανόμαστε το τι μπορούμε να κάνουμε, και πως θα μεγαλουργήσουμε. Άρα, χωρίς να επιδιώκουμε να αποσείσουμε τις ανήκουσες ευθύνες μας, όταν μιλάμε με τον εαυτό μας, στα έγκατά μας ξέρουμε ότι δεν φταίμε εμείς οι Έλληνες ως λαός για την κατάντια της Ελλάδας. Ούτε μας αξίζει να μεμψιμοιρούμε εναντίον των ξένων, τούτων ή εκείνων κατά περίσταση. Η κατάπτωση οφείλεται απλά και αποκλειστικά στο ότι δεν βρήκαμε το σύστημα που μας ταιριάζει για να πετάξουμε. Ο Λυκούργος συνέλαβε τις δομές εκείνες και αξίες συγκρότησης της Σπάρτης που μετέτρεψαν τις αδέσποτες Δωρικές ορδές των νεαρών του Απόλλωνα σε δημιουργική αιχμή μορφοποίησης μιας κοσμοϊστορικής επανάστασης του ανθρώπου: ήταν οι δομές και αξίες που άρμοζαν στα βιώματα των ατίθασων Δωριέων του.

Κακή τύχη και αμαρτίες επιλογών έκαναν την Επανάσταση του Νέου Ελληνισμού να εξοκείλει, και αλλοίωσαν το Πνεύμα της. Η Έγερση δεν συντελέστηκε από τις κοντόφθαλμες συνομωσίες ετερόκλητων «εταιρειών», ούτε από την σοφία των στοχαστών για την φύση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τα Ευρωπαϊκά τεκταινόμενα, ούτε από την Οδυσσειακή φρονιμάδα των Φαναριωτών, ούτε από την ρηχή διάνοια των Ευρωπαϊοσπουδαγμένων αλλοτριωμένων αλλοτριωτών, ούτε και από την ηγετική μέριμνα των προυχόντων. Ο Ξεσηκωμός ήταν έργο του ανυπόταχτου και αγέρωχου πνεύματος της παλληκαριάς που έπνεε στους νεαρούς των ορεινών όγκων της Πελοποννήσου και της Ρούμελης, στους Κλέφτες και τους Αρματωλούς, στις νέες και «ωραίες», στην ώρα της

ακμής τους, Δωρικές αγέλες. Και το Παλληκαρίσιο Πνεύμα ήθελε την ανεξαρτησία για να κάνει το δικό του, να δημιουργήσει τον «Κόσμο» του, όπως στην αρχαία εποχή η Δωρική πνοή δημιούργησε τις μορφές που την εκφράζουν. Το Πνεύμα ήθελε ελευθερία για τελειότητα, την έλευση για το «τέλος».

Αλλά το Πνεύμα δεν αφέθηκε να βρει τον Λυκούργο του που θα του έδινε το οικείο σύστημα μεγαλουργίας του. Τα παλληκάρια είχαν την ελευθερία και λαχταρούσαν για το ευκλεές τέλος που δεν γνώριζαν συνειδητά. Δεν κέρδισαν την δόξα της Ελληνικής τελειότητας, και έχασαν και την ελευθερία τους. Γιατί το αληθινό πνεύμα εγκλωβίστηκε σε κουτιά με τετριμμένες, μεγαλόστομες επιγραφές, γεμάτα κανόνες και τύπους και νόμους, όλα ξένα, εκεί εξ-έπνευσε, και έτσι η Επανάσταση κατέληξε, με βαθμούς και στάδια, σε ένα νομοτελειακά αποτυχημένο πείραμα αλλοτρίωσης γιγαντιαίων διαστάσεων. Οι οθνείοι θεσμοί έσβυσαν το οικείο πνεύμα. Που πια μένει κρυμμένο στα έγκατα της ψυχής του Λαού, και σε αυτούς φανερό, που αυθεντικά το εισπνέουν. Το πνεύμα όπου θέλει πνει σε ένα πεδίο απωλείας. Όχι πάντως στους Φαρισαίους.

Ο Ελληνισμός είναι βασικά πολιτισμικής φύσης. Το μεγαλείο του, όταν μεγαλουργεί, στον πολιτισμό διακηρύσσεται. Οι εξουσίες δεν είναι στις αξιολογικές προτεραιότητές του. Η ολέθρια δράση της «Αρχής», της ηγεμονίας, στα διαφορετικά αρχέτυπα της Αθήνας, της Σπάρτης, των Θηβών, είχε βιωθεί και αναλυθεί στην αρχαιότητα. Το Βυζάντιο δείχνει την ασυμβατότητα στον Ελληνισμό μεταξύ πολιτισμικής και αυτοκρατορικής ακμής. Στην νέα Ελλάδα η ταυτόχρονη πολιτισμική ύφεση και γεωπολιτική εξουθένωση αποδεικνύει την ίδια θεμελιώδη αλήθεια από διαφορετική γωνία: η δεύτερη είναι αποτέλεσμα της πρώτης, που με την σειρά της οφείλεται στην επάρατο αλλοτρίωση. Γιατί η παραζάλη της πολιτισμικής αυτοακύρωσης αμαλδύνει την δύναμη και διεγείρει την περιφρόνηση, αφού στερεί από τον αλλοτριωμένο και την ισχύ και την αξιοπιστία.

Χωρίς την υπερηφάνεια της καλλιεργούμενης ταυτότητας, ξένοι προς τον εαυτό μας, μιμούμενοι άλλους και μάλιστα διάφορους πολλαπλά, με φαντασιακές εχθρότητες και φαντασιακές φιλίες, πασχίζοντας να

κάνουμε πράγματα που οι φυσικές ροπές μας δεν ευνοούν, και που άρα τα διαχειριζόμαστε άσχημα και αναποτελεσματικά, αγνοώντας και ευτελίζοντας εκείνα που από την φύση μας μπορούμε να επιδιώξουμε με άριστη δημιουργικότητα, οδηγούμενοι έτσι σε απογοήτευση δια της ματαιοπονίας, ταλαίπωροι καθ' όλα αποσυντονιζόμαστε συνεχώς ώστε να μας φταίνει όλα χωρίς να καταλαβαίνουμε «Τι πταίει», την μήτρα όλων των κακών μας.

Φταίει ότι δεν φτιάξαμε το δικό μας σύστημα βίου, συλλογικότητας και πολιτισμού, αυτό που ταιριάζει στον Έλληνα.

Η αποτυχία ήταν προδιαγεγραμμένη. Άτη οδηγεί το σύστημα του Νεοελληνισμού (εννοώντας τις δομές και κατευθύνσεις του Νεοελληνικού κράτους) σε σφάλματα επί σφαλμάτων. Την συνέπεια υποφέρει ο Ελληνικός λαός. Με την τεχνητή παρεμβολή σχετικά βραχυχρόνιων εξάρσεων κενών φαντασμαγοριών και υλικής ευημερίας (άρτου δηλαδή και θεάματος φθηνού), η διαχρονική πορεία της νεώτερης Ελλάδας, παρά τις παλαιότερες εκρήξεις από καιρού εις καιρόν ηρωικής αρετής και πολιτιστικής λάμψης, βρίθκει ταπεινώσεων και συνολικών καταπτώσεων μακράς διάρκειας, την τελευταία των οποίων (προβλεφθείσα αναλυτικά από κλασσικά σκεπτόμενους μελετητές) πάσχουμε τώρα μετά την φανφάρα του 2000-2004. Δεν συνυπολογίζω στα θετικά, τα «δώρα» στην χώρα εδαφικά και οικονομικά, γιατί τα πολιτικά δώρα και οι «χαριστικές» πράξεις στο διεθνές πεδίο, όπως τα δάνεια, δημιουργούν εξαρτήσεις και υποτέλειες χειρότερες και από τις φυσικές κατακτήσεις.

Ευχή ατομική και συλλογική: να κοιταχτούμε στον καθρέφτη και να αναλογισθούμε αν μοιάζουμε, και πού, προς τα τρία αρχέτυπα της διαχρονίας του Ελληνισμού, την τριπλή μορφή στην συνέχεια του χρόνου της ενιαίας ταυτότητάς του, το κλασικό, το βυζαντινορθόδοξο και το δημοτικό. Να παραβληθούμε προς αυτά. Να δούμε και να νοιώσουμε πόσο ξένοι καταντήσαμε προς τον αυθεντικό μας εαυτό. Να ντραπούμε βαθύτατα για αυτό. Και ας μας λυτρώσει η αιδώς για την αλλοτρίωσή μας.

Οι Σειρήνες της απώλειας παρασύρουν στον λαβύρινθο υποσχόμενες άνεση βίου, καλοπέραση και δια-σκέδαση. Αλλά ο λαός αντί λίγης

ευημερίας προσωρινής, που δρα ως εκμαυλίστρια, μονίμως λαμβάνει πολλήν την θλίψη, χάνοντας εν συνεχεία και την υποσχεθείσα παγιδευτική ευδαιμονία και την οικεία του μακαριότητα.

Για να συγκεκριμενοποιήσω την αλλοτρίωση του Νεοελληνικού συστήματος από τον πρώτο πυλώνα του Ελληνισμού, το Θαύμα της κλασσικής αρχαιότητας, διαλέγω το παράδειγμα της Σπάρτης. Η επιλογή έχει να κάνει και με την μοναδική ιδιαιτερότητα του Σπαρτιατικού φαινομένου, τόσο καθ' εαυτού όσο και ιδιαίτερα στην λειτουργία του ως θεμελιώδους συστατικού άξονα του Κλασσικού. Βέβαια ο τρόπος σκέψης, αισθήματος και βίου που καλλιεργεί το νεοελληνικό σύστημα (αντιπαλεύοντας το αυθεντικό βίωμα του λαού) είναι εν γένει ξένος και αντίθετος προς την κοσμοθεωρία και βιοθεωρία του αρχαίου Ελληνικού κόσμου. Ποια σχέση οργανική μπορεί να έχει ένα σύστημα που επενδύει σε μια οραματική μελλοντολογία (προς αναπλήρωση του ταπεινωτικού παρόντος), με ένα πολιτισμό που έχει και βάζει το μέλλον πίσω του; Ο τρόπος όρασης και το αξιακό σύστημα διαφέρουν θεμελιωδώς κατ' ανάγκη σε αυτήν την αντιπαράθεση.

Αλλά δίνω ένα Σπαρτιατικό παράδειγμα γιατί η Σπάρτη αποτελεί την λυδία λίθο κατανόησης και συναίσθησης του κλασσικού Ελληνισμού – ακριβώς λόγω της μοναδικής ιδιαιτερότητας του Δωρικού πνεύματος που η Λακεδαιμόνιο εντελεχειακά εκφράζει και πραγματώνει, το οποίο εντούτοις, παρά και εξ αιτίας της μοναδικής ιδιαιτερότητάς του, είναι η κοινή βάση και η μορφοποιός πνοή του κλασσικού ολοκληρώματος. (Τον ανάλογο χαρακτήρα και σχέση έχει το κλασσικό προς την ιστορία του πολιτισμού μετά τον αρχαίο κόσμο).

Η αποξένωση του Νεοελληνικού συστήματος από τον Ελληνισμό έχει φθάσει στο σημείο που ό,τι λέγεται, γράφεται ή εκφράζεται εντός του πλαισίου του πρώτου, (εντός του πλαισίου πάντα, είτε επίσημο και θεσμικό είτε αδέσποτο, παρυφιστάμενο και ακόμη αντισυστημικό παρουσιάζεται το λεγόμενο ή δρώμενο), να είναι ή αποτρόπαια διαφθορά (πλειστάκις πλέρια αντιστροφή) του κλασσικού, ή τετριμμένοι φλήναφοι,

ή δοκησιοφίας απροσμέτρητης αποβράσματα. Το οδυνηρό αυτό φαινόμενο παίρνει διαστάσεις εφιαλτικής γελωτοποιίας όταν πρόκειται για την Σπάρτη – πάλι λέγω λόγω της θεμελιώδους και ουσιαστικής ιδιαιτερότητάς της, καθοριστικής για τον Ελληνισμό ως κοσμοϊστορικό φαινόμενο.

Και να το παράδειγμα που σκέφθηκα να εξάρω.

Η αναμφίλεκτη, (συνειδητή ή καθ' υπαγόρευση, πάντως σφάλλουσα) τάση σε κάθε μείζονα, και κυρίως δημόσια, αλλά όχι μόνον, πολιτισμική δράση είναι να κατευθύνεται προς την περίοδο της παρακμής της Σπάρτης, και πολύ περισσότερο της Ρωμαϊκής και Βυζαντινής εποχής. Όλα είναι χρήσιμα και οπωσδήποτε ενδιαφέροντα αντικείμενα έρευνας, αλλά η Σπάρτη που μας ενδιαφέρει ως Έλληνες και στοχαστές είναι η Σπάρτη της ακμής που έπνεε την οδηγό μελωδία του κλασσικού Ελληνισμού και δημιούργησε τις ουσιώδεις μορφές του κατά το Δωρικό, δηλαδή βαθιά Ελληνικό, βίωμα.

Και να τώρα πως η θεόσταλτη Άτη (Τύφλα) οδηγεί εις διαπόμπευση τον υβρίζοντα κατά του θείου δώρου που του δόθηκε (του μοιράνθηκε ως Μοίρα του), του εαυτού του δηλαδή και της ουσίας του, κατά την φοβερή Νέμεση της κοσμικής τάξης (πάλι νομή και μοίρασμα πρόκειται, ώστε η περιφρόνηση προς το μοίρασμα να οδηγεί τυφλά στην εκδίκηση του μοιράσματος!).

Για το αυθεντικό Δωρικό της Σπάρτης, Πνεύμα και Δράμα είναι αντιφατικά. Η λογική και η μέριμνα του χρόνου, η νηλεής ανάγκη, η ταυτότητα του Διονύσου και του Άδη, το βασίλειο του Αρχοντος του κόσμου τούτου, δεν είναι τραγωδία μεν για τον μεγάλο που τσακίζεται πάνω τους και κωμωδία δε για τον μικρό που προσπαθεί να τα αποφύγει με την ασημαντότητά του μα που όμως εξ ίσου καταλήγει να κατατρώνγεται από αυτά πάσχοντας το ίδιο πάθος της ύπαρξης – όχι, για την Σπάρτη η νηλεής ανάγκη δεν είναι παρά ύλη για την μορφή του Κάλλους, για την τελειότητα που μόνη είναι αιωνιότητα και σωτηρία και μακαριότητα και «τέλος» της ύπαρξης. Αυτή η επιδίωξη της τέλει μορφής είναι η λεπτή ατραπός που

αναιρεί μέσα στον χρόνο τον Χρόνο, και η επίτευξή της συνιστά το «τέλος», το Σωτήριο, το Φως, την θεότητα.

Η Σπάρτη δεν είχε δραματικές παραστάσεις παρά μετά την συντριβή του πνεύματός της. Έφτιαξε θέατρο όταν συστήθηκε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Και πάλι τότε μόνο για την θέα των δικών της Λεωνιδείων, με κινητή παρεμβαλλόμενη σκηνή για τα τραγικά και κωμικά δρώμενα. Το σωζόμενο άμορφο συμπύλημα της σταθερής σκηνής έγινε ακόμη αργότερα, εκπνέοντος του αρχαίου κόσμου.

Και όμως αυτό το θέατρο της Σπάρτης θεατρίζεται σε κύριο στόχο πολιτισμικής παρέμβασης, με έωλες ιδέες «αποκατάστασής» του και μεγάλη οικονομική στήριξη. Αντί ανασκαφών στην αρχαία αγορά. Αντί διαμόρφωσης του τόπου των αρχέγονων Απελλών. Αντί ανάδειξης του Ναού του Λυκούργου. Αντί δημιουργίας φυσιολατρικής, ιστορικής, αρχαιολογικής διαδρομής-πάρκου από την Ακρόπολη, στις Απέλλες, στον ναό του Λυκούργου, στο ηρώο του Αστραβάκου, στο ιερό της Αρτέμιδος Ορθίας, στον βωμό του Ψυχικού, στον τόπο του Φοιβαίου, στο Μενελάιον, κατά μήκος του Ευρώτα.

Αν αυτό δεν είναι δουλειά της Άτης για πολλαπλασιασμό και συσσώρευση της Ύβρεως προς εξαφανισμό της κατά την Νέμεση – τότε τι είναι;!

[Επανεπισυνάπτω την μελέτη μου επί του θέματος προς βεβαίωση και αγκύρωση. Έχει δημοσιευθεί προ καιρού στον Λακωνικό Τύπο].

II

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

*Συγκριτικές Διαχρονικές
Μεταφιλοσοφικές Έρευνες
στην Ανθρώπινη Μοίρα*

Μέρος I

Γενική Μορφολογία της Ύπαρξης

Έχοντας κάνει την μεταφιλοσοφική διαπραγμάτευση της θρησκευτικότητας, ως του θεμελιώδους πλαισίου κάθε κοσμοθεωρίας και βιοθεωρίας, προχωρούμε να αναλύσουμε τώρα μια εξαιρετική και πρώιμη φιλοσοφική διατύπωση των προηγούμενων συμπερασμάτων μας γύρω από την μετάβαση εκ του μαγικού στον συμβολικό κόσμο και εκείθεν στον νοητικό.

Η σκέψη του Παρμενίδη είναι νευραλγικής σημασίας για την σχέση μεταξύ Είμαι, Φαίνεσθαι και Νοείν. Θα τη συνάψουμε προς το Δωρικό πνεύμα, αντιπαραθέτοντάς την προς την πρώτη Ιωνική φιλοσοφία. Και σε αυτό το μορφοποιητικό πεδίο θα εμβαθύνουμε την κατανόησή μας για την Αλήθεια (το Ορθόν), το Ψεύδος (το Εσφαφαλμένο, παραπάτημα, το λάθος, λανθάνον και ξεχασμένο) και την Δόξα (το Υποκειμενικό).

Ο θεματικός τίτλος της ομιλίας μου είναι:

*Είμαι, Νοείν και Φαίνεσθαι
Παρμενίδης και Δωρική Σκέψη: η Βάση
Τι Είμαι η Αλήθεια;
Το Απόλυτο και το Σχετικό,
Αντικειμενικότητα και Υποκειμενικότητα*

Η ομιλία θα γίνει την Πέμπτη 9 Ιανουαρίου, 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάλου Λόγου και Τέχνης (2^{ος} όροφος, Πλατεία Γεωργίου Α').

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.

III

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΠΙΦΑΝΗΣ

Σπάρτη Οδηγός, «Ελλάδος Ακρόπολη»

*Κριτική Πολιτιστική και Πολιτική Ιστορία
του Ελληνισμού στους Αρχαϊκούς Χρόνους
(7^{ος} – 6^{ος} αιώνας π.Χ.)*

*II. Ο 7^{ος} Αιώνας π.Χ.:
Το Στήσιμο του Δωρικού Άξονα*

Με τον νέο χρόνο εισερχόμαστε στο κύριο θέμα μας, τον καθοριστικό ρόλο της Σπάρτης στην δημιουργία και ακμή των μορφών υψηλού πολιτισμού, τρόπου βίου, αξιακής δομής και ανθρώπινης συλλογικότητας που ουσιώνουν τον κλασσικό πολιτισμό. Και θα αρχίσουμε με την μελέτη αυτής της ουσίας της ιδιαιτερότητας του Ελληνισμού, που συνίσταται σε μια ωρισμένη αντίληψη της Μορφής της ίδιας. Θα αναλύσουμε την σχέση

σχήματος, δομής και μορφής σε αυτήν την αισθητότερη έκφραση της κοσμοϊστορικής Επανάστασης της Μορφής, στην πλαστική μορφή.

Θεματικός τίτλος της ομιλίας μου είναι,

**Σπαρτιατική Κοσμογονία I:
Η Ανάδυση της Πλαστικής Μορφής
και η Δημιουργία της Μνημειακής Γλυπτικής**

Η ομιλία θα γίνει την Παρασκευή 10 Ιανουαρίου, 8.30 το βράδυ στην Αίθουσα Συνεδριάσεων του Παλαιού Δημαρχείου. Το Δημαρχείο αλληλοκοιτάζεται με το Αρχαιολογικό Μουσείο, έστω νοερά τώρα. Εξ αρχής η ρύθμιση του κεντρικού πάρκου αλλά και το συνολικό πλάνο της κατοίκησης είχε συλληφθεί έτσι ώστε να καλλιεργεί τη σχέση της αρχαίας προς την νέα Σπάρτη. Ο εναρμονισμός λοιπόν λόγου που θα διεξοδεύσουμε, χώρου και αρχικής ιδέας είναι δυναμικός.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.

III και IV

Δυο συμπληρωματικές εκδηλώσεις τις επόμενες μέρες ακολουθούν την τακτική. Εξειδικεύουν την σημασία της Σπάρτης στην οικοδόμηση του Κλασσικού Θαύματος, πρώτον στο γεωπολιτικό πεδίο και δεύτερον στην πνευματικότητα.

Η πρώτη, το **Σάββατο**, έχει τίτλο της ομιλίας μου:

*Σπάρτη, Άργος και Κόρινθος του 8^{ου} π.Χ.
Διαφορετικοί Δρόμοι Τριών Δωρικών Πόλεων
και η Ολυμπία*

Η δε δεύτερη, την **Κυριακή**, θα επικεντρώνεται στην Δωρική θρησκευτικότητα ως πολιτισμικό δεδομένο:

*Η Σπάρτη και Τα Μυστήρια
Δωρική Πνοή, η Ανάσα της Γης και ο Κοσμικός Άξονας*

Η ομιλίες θα γίνουν αντίστοιχα το Σάββατο 11 και την Κυριακή 12 Ιανουαρίου, 8.30 το βράδυ στην Αίθουσα Συνεδριάσεων του Παλαιού Δημαρχείου.

Για τον συμβολισμό του χώρου σε σχέση με τις έρευνές μας έχω γράψει.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.